

Arrest

nr. 292 004 van 17 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 14 januari 2021 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 24 mei 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 30 mei 2022 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, A.R., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent Tadzjiek van etnie en bent een soennitisch moslim. U bent afkomstig uit Mirzayan, een dorp gelegen in het Surkhrod district van de

provincie Nangarhar. U bent geheel ongeschoold. Uw vader werkte als politieagent. Ook uw ooms S. en H. waren werkzaam voor de politie. Zij bekleedden een hogere rang dan uw vader. Ongeveer zeven à acht jaar geleden werden uw ooms omwille van hun werk bedreigd door de taliban en dienden ze het land te verlaten. Momenteel verblijven ze beiden in Dubai. Uw vader slaagde er toen in onder de radar van de taliban te blijven. Toen hij uiteindelijk op pensioen ging, vroeg hij aan uw oudere broer Z. om hem te vervangen. Vier of vijf jaar voor uw vertrek werd Z. zelf politieagent. Hij was gestationeerd in het Pachieragam district. Op een dag ontving uw familie het nieuws dat uw broer overleden was tijdens zijn dienst. Hij werd in het dorp begraven waarbij er ook verschillende leden van de politie aanwezig waren. Twee weken na het overlijden van uw broer kwam de taliban naar uw huis. Uzelf was verderop een cricketmatch aan het spelen. De taliban zag de foto van uw broer en schoot hierop. Ze zagen een foto van u naast deze van uw broer en vroegen aan uw ouders wie die persoon op de andere foto was. Nadat ze uw familie sloegen, vertelde uw vader dat u dit was. De taliban antwoordde dat als u de volgende keer niet thuis was, ze uw volledige familie zouden doden. Toen u terug thuis kwam, trof u het huis helemaal overhoop gehaald aan. Samen met uw familie vluchtte u naar het huis van uw schoonbroer J. in het nabije dorp Moie Mubarak, waar uw familie tot op heden verblijft. De volgende ochtend vertrok u samen met uw schoonbroer naar Kabul, alwaar u verder reisde naar Nimroz en vandaaruit het land verliet. Dit was ongeveer een jaar en acht maanden geleden, vlak na de ramadan. U reisde via Iran en Turkije naar Griekenland. Hier reisde u verder via de Balkan route naar Italië, Frankrijk tot u ten slotte in België aankwam. Uw gehele reis nam acht maanden in beslag. U dient een verzoek om internationale bescherming in op 15 januari 2021.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), de taskara's van uw broers en zussen, uw vader, grootvader en ooms neer. Het betreft allen kopieën. Verder legt u foto's neer waar uw broer Z. en uw schoonbroer J. op staan afgebeeld, ook één foto waarbij Z. in uniform is te zien. Ten slotte overhandigt u ook nog verschillende foto's van de begrafenis van uw broer Z.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door de taliban. Incoherenties, onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden maken echter dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Allereerst dient aangehaald te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd wordt door uw verklaringen over uw identiteit en uw daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U verklaarde bij de inschrijving van uw

verzoek om internationale bescherming door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 15 januari 2021 dat u geboren bent op 31 januari 2005 (zie fiche NBMV), hetgeen betekent dat u op het ogenblik van inschrijving in België net geen zestien jaar oud zou geweest zijn. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 29 maart 2022 verklaart u eigenlijk 20 jaar te zijn en verwijst u naar uw taskara. U beweert initieel een fout te hebben gemaakt bij het verklaren van uw leeftijd omdat men dit thuis zo aan u gezegd heeft (CGVS, p.4). De taskara die u neerlegt stelt dat u 18 jaar oud was in 1397 (Gregoriaanse kalender maart 2017 tot maart 2018). Bij het medisch onderzoek uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid op 4 februari 2021, werd bevestigd dat u sowieso ouder bent dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is (Federale overheidsdienst justitie, 08/02/2021). De vaststelling, dat u initieel de Belgische autoriteiten probeerde te misleiden wat betreft uw leeftijd, houdt al een eerste negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid.

De door u voorgehouden vrees houdt verband met het profiel van uw vader en broer als zijnde werkzaam voor de Afghaanse Nationale Politie. **Aan dit profiel van uw familieleden zoals door u geschetst, heeft het CGVS echter ernstige twijfels.** Met betrekking tot het profiel van uw broer en vader en hun specifieke werkzaamheden, blijkt u weinig op de hoogte te zijn waardoor uw ingeroepen vrees in het gedrang komt. Immers, uw vrees is onlosmakelijk verbonden aan het profiel en de werkzaamheden van uw vader en broer. Indien u werkelijk vervolgd werd door de taliban omwille van voorgaande, kan van u verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn.

Zo kan u ten eerste zeer weinig informatie geven over de werkzaamheden van uw vader voor de politie. U kan enkel vertellen dat hij als soldaat ergens op een controlepost werkte (zie CGVS, p.9). Zelfs de plaats waar hij gestationeerd was, kan u niet vermelden (zie CGVS,p.9). U beweert dat uw vader drie of vier jaar voordat uw broer Z. begon met werken op pensioen ging, maar dat hij ook hierna niets vertelde over zijn werk (zie CGVS, p.14). Gevraagd of dit een reden had, komt u niet verder dan te zeggen dat u schrik had voor hem en uit respect niets vroeg (zie CGVS, p.14). Dit is echter weinig verschonend te noemen voor dergelijk gebrek aan kennis omtrent het werk van uw vader. Immers, uw vader bevond zich na uw vertrek altijd in het huis van uw schoonbroer J., waarmee u tot op heden contact heeft (zie CGVS, p.9 en 15). U had dus kansen genoeg uw vader om meer informatie te vragen betreffende zijn werk. Ook legt u geen documenten voor die uw vaders voormalige functie bij de Afghaanse politie kunnen aantonen, dit terwijl zoals eerder gezegd uw vader bij uw schoonbroer verblijft en deze wel allerlei andere documenten opstuurde naar u (zie CGVS, p.9 en 17). U geeft als reden aan dat uw vader geen documenten had en enkel zijn taskara kreeg toen hij op pensioen ging (zie CGVS, p.18). Dit is nauwelijks een excuus te noemen. Dat uw vader geen enkel document of zelfs foto heeft betreffende zijn functie als politieagent is weinig waarschijnlijk en maakt dat er, samen met uw gebrekkige kennis omtrent zijn functie, weinig geloof gehecht kan worden aan het door u geschetste profiel van uw vader.

Waar er bij uw gebrekkige kennis omtrent het werk van uw vader nog enige verschoningsgrond is omdat u nog jong was tijdens het professioneel leven van uw vader, geldt dit niet voor wanneer uw broer in dienst was bij de politie. Uw broer vervoegde de politiediensten drie of vier jaar na het pensioen van uw vader. Uw broer is ongeveer vier of vijf jaren ouder dan u. Omtrent uw broer en zijn activiteiten bij de politie, blijft u vaag en algemeen in uw verklaringen.

Zo kan u niets zinnigs zeggen betreffende zijn rekrutering. Ten eerste kan u niet de leeftijd zeggen waarop uw broer begon te werken bij de politie, zelfs niet ongeveer (zie CGVS, p.11). Gevraagd naar verduidelijking denkt u enkel te weten dat hij vier of vijf jaar ouder was dan u maar zelfs hierover bent u niet zeker (zie CGVS, p.11 en 12). Verder zegt u dat het enige wat u weet over zijn rekrutering is dat uw vader uw broer mee nam naar Pachieragam waarop uw broer zijn job begon (zie CGVS, p.11 en 12). Dat strookt geheel niet met de algemene informatie beschikbaar over de rekruteringswijze van de politie in Afghanistan. Men dient immers een aanvraag te doen in één van de rekruteringscentra, enkele strafrechtelijke en medische controles te doorlopen en verschillende documenten voor te leggen (zie 'landeninformatie', document 1, p.19-20). Dat u enkel kan vertellen dat uw vader uw broer zonder meer meenam, waarop zijn werk begon, is dan ook niet geloofwaardig. Ook over uw broers eventuele opleiding kan u helemaal niets vertellen. U weet niet waar de opleiding was, noch hoelang deze duurde of wat uw broer er werd aangeleerd (zie CGVS, p.12).

Over de functie van uw broer Z. bij de politie zelf kan u ook niet veel vertellen. U weet niet wat uw broer precies deed van functie of binnen welke afdeling van de politie hij werkte (zie CGVS, p.12). Verder gevraagd naar elementen zoals verloning, eventuele collega's, leidinggevenden; blijft u tevens het antwoord schuldig (zie CGVS, p.13). U kan enkel zeggen dat hij in Pachieragam werkzaam was (zie CGVS, p.12). Maar zelfs hierover legt u onduidelijke verklaringen af. Bij de DVZ vertelde u immers dat uw

broer gestationeerd was in Chaplehar en dat hij overleed in Pachieragam (zie DVZ, vragenlijst CGVS). Gevraagd wat u hiermee precies bedoelt, antwoordt u dat Chaplehar een plaats is in Pachieragam. Daar Chaplehar in het district Pachieragam niet kan worden teruggevonden door het CGVS, werd u gevraagd of u met Chaplehar misschien Chaparhar- het naburige district van Pachieragam- bedoelde, herhaalt u dat het Chaplehar is maar geeft u verder geen informatie over de precieze werkplaats en plaats van overlijden van uw broer (zie CGVS, p.12). Waar het ten eerste al vreemd is dat na opzoekingswerk Chaplehar in Pachieragam niet kan worden teruggevonden op basis van de informatiebronnen waarover het CGVS beschikt, is dit evenmin weinig coherent aan wat u vertelde op de DVZ. U geeft tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ aan dat de plaats waar uw broer gestationeerd was Chaplehar is en u benoemt de plaats waar hij gedood werd, met name Pachieragam, als een aparte plaats op. Dit is op zijn minst onduidelijk en verwarrend te noemen.

Ook uw beschrijving van het uniform van uw broer komt niet overeen met de beschikbare informatie. U beweert dat uw broer een groen uniform had (zie CGVS, p.12). Dit terwijl uit COI blijkt dat het uniform van de Afghaanse politie blauwgrijs is (zie 'landeninformatie', document 1, p.17). Ook verderop in het persoonlijk onderhoud bent inconsistent betreffende het uniform van de politie. Zo beweert u dat bij de begrafenis van uw broer er allerlei collega's en commandanten van de politie aanwezig waren, maar dat hun uniform kaki was en dat van het nationale leger (zie CGVS, p.22). Het is zeer bevreemdend te noemen dat politieagenten het uniform van het leger dragen op formele plechtigheden zoals een begrafenis van een collega.

Ten slotte kan u niets vertellen over eventuele incidenten die er gebeurd zouden zijn op het werk van uw broer (zie CGVS, p.13). Uw argument als zou hij hier nooit over spreken met u, overtuigt hoegenaamd niet. Hij kwam immers om de maand eens thuis en belde bijna iedere dag met uw familie (zie CGVS, p.12 en 13). Dat u dan niets meer kan vertellen over zijn werk en als enige uitleg geeft dat uw broer enkel met uw vader hierover sprak, is weinig geloofwaardig.

Verder kan u ook over de precieze omstandigheden van het overlijden van uw broer bitter weinig vertellen. U kan enkel zeggen dat hij ergens in Pachieragam stierf en dat iemand van de controlepost waar uw broer werkzaam was, uw familie hiervan telefonisch op de hoogte bracht (zie CGVS, p.20). U weet niet waar precies uw broer overleed in Pachieragam, noch of er nog anderen gestorven zijn of tijdens wat voor incident uw broer overleed (zie CGVS, p.20, 21 en 22). Ook zegt u dat uw broer begraven werd in het dorp, een plechtigheid waar volgens u vele collega's en ook de commandant van uw broer aanwezig waren. U herkende de commandant omdat er vele bodyguards rond hem stonden (zie CGVS, p.20 en 22). Maar gevraagd naar namen van deze collega's of de commandant, blijft u het antwoord schuldig. Dit terwijl u zegt dat volgens u iedereen op de begrafenis sprak over de aanwezigheid van de commandant (zie CGVS, p.22). Dat u geen enkele naam kan zeggen van de collega's van uw broer die aanwezig waren op de begrafenisceremonie en zelfs niet de naam van zijn commandant kent terwijl iedereen over deze commandant sprak op de ceremonie, is weinig doorleefd te noemen en komt niet geloofwaardig over.

U legt ter staving van uw broers functie bij de politie een enkele foto voor waarin uw broer zogenaamd poseert met een collega in gevechtscapaciteit. Over deze foto zelf kan u weinig zinnigs zeggen. U weet niet wie hem gemaakt heeft, u gokt een vriend. U weet ook niet wie de andere persoon op de foto is of waar precies deze is gemaakt (zie CGVS, p.17). Gevraagd naar andere documenten die de functie van uw broer kunnen staven, zoals een werkbadge of contract, geeft u aan dat dit het enige bewijs is zonder verdere uitleg (zie CGVS, p.18). Dat u enkel één foto kan voorleggen omtrent het werk van uw broer, is weinig afdoende.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS twijfels heeft over de band tussen uzelf en de persoon op de foto's die volgens u zogezegd uw broer is. Zo vermeldt u ten eerste in uw Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling op 15 januari 2021 wel uw andere broers en zussen, maar niet het bestaan van uw broer Z. (zie inschrijvingsfiche NBMV). Geconfronteerd hiermee, blijft u erbij dat u dit wel vermeld heeft (zie CGVS, p.10). Dat u oorspronkelijk niets over uw broer Z. zegt, maar deze in een latere fase van uw asielaanvraag vermeldt, is al een eerste vreemd element. Ook bent u ten tweede zoals eerder vermeld vaag betreffende de leeftijd van Z. U zegt hierover dat u er zeker van bent dat uw broer ouder is dan jou en schat dat hij vier of vijf jaar ouder is (CGVS, p. 11 en 12). U weet niet welke leeftijd uw broer had toen hij begon te werken bij de politie en u weet evenmin welke leeftijd hij had toen hij stierf (zie CGVS, p.11). Ten derde legt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS de taskara van uw broer Z. voor. Maar hiermee is iets opmerkelijks aan de hand. Op de taskara staat dat de leeftijd van uw broer negentien jaar zou zijn in het jaar 1393, maar dat de taskara is afgegeven in het jaar 1392 (zie CGVS, p.16). Dat de datum van afgifte van het document eerder zou zijn dan de datum van de leeftijdsbepaling,

kan niet correct zijn en doet dan ook vermoeden dat het hier een vervalsing betreft. Zoals uit bijgevoegde informatie blijkt heerst er in Afghanistan een hoog niveau van corruptie en kunnen zowat alle documenten worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat (zie 'landeninformatie', document 2). Ten slotte wordt er u gevraagd of u over andere documenten of foto's beschikt die de eventuele band tussen u en Z. kunnen aanduiden, alwaar u negatief op antwoordt (zie CGVS, p.18). Dit alles doet sterk twijfelen aan de verwantschap tussen u en de persoon op de foto's zoals u ze voorstelt.

Uit voorgaande blijkt dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegt aangaande het werkelijke profiel van uw vader en broer in het verleden, die volgens u beiden werkzaam waren voor de Afghaanse politie. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen hieromtrent, slaagt u er evenmin in uw aangehaalde persoonlijke vrees geloofwaardig voor te stellen. Zo vermeldt u als concrete vluchtaanleiding dat u na de dood van uw broer gevisieerd werd door de taliban omwille van het profiel van uw broer en u gezocht werd om hun rangen te vervoegen (zie CGVS, p.19).

Overige onwaarschijnlijkheden en inconsistenties in uw vluchtrelaas brengen de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw in het gedrang.

Zo bent u vaag over de precieze reden waarom de taliban u zou willen rekruteren. U haalt aan dat jongens door de taliban worden meegenomen om manden met bommen te gooien (zie CGVS, p.21). U vermeldt een buurjongen die u kende en die al eerder werd meegenomen door de taliban (zie CGVS, p.24). Dit is echter een algemeen antwoord en verklaart geenszins om welke reden de taliban u specifiek zou willen rekruteren.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

U slaagt er niet in aannemelijk te maken waarom in concreto uw geval hiervan zou afwijken of waarom uw specifiek profiel interessant zou zijn voor de taliban. Gedwongen rekrutering gebeurt immers zoals eerder vermeldt slechts per uitzondering en hierbij focust de taliban zich op specifieke profielen die een meerwaarde voor hun strijd kunnen vormen zoals mensen met een militaire achtergrond of specifieke vaardigheden (zie "landeninformatie", document 3, p.8, 9, 12, 14). U beschikt echter niet over het profiel waarnaar de taliban op zoek gaat bij gedwongen rekrutering. U was namelijk ongeletterd en werkloos en zonder enige militaire ervaring of specifieke vaardigheden die een meerwaarde kunnen vormen voor de taliban (CGVS p.15).

Ten gevolge van de ongeloofwaardige elementen in uw relaas, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofde worden vastgesteld.

De overige documenten die u voorlegt, kunnen weinig doen om deze ongeloofwaardigheden te weerleggen. Ten eerste bewijzen de verschillende taskara's en foto's die u voorlegt hoogstens uw identiteit en die van uw familieleden, al dient er te worden opgemerkt dat er twijfels zijn aan de verwantschap tussen u en Z. zoals u deze voorstelt. Ook kan er weinig waarde gehecht worden aan de foto van Z. in uniform, gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband en de argumenten die al eerder werden vermeldt. Ten slotte vormen de foto's van de begrafenis van uw broer Z. slechts een indirect bewijs en bevestigt geenszins dat dit uw broer zou zijn of dat zijn dood het gevolg is van de door u geschetste feiten. De foto's geven slechts een bepaald beeld weer, maar zeggen niets over de omstandigheden waarin de foto's werden genomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berylliumbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land

blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze

reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Body t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Body t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een

beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals

bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat een enig middel blijkt te zijn, voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet "in samenhang gelezen met" de artikelen 1, A, (2), en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en van artikel 48/4 *iuncto* artikel 74/17, § 1, van de Vreemdelingenwet "in samenhang gelezen met" de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens de schending van artikel 48/6, § 4 en 5, van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Na bepaalde van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen te hebben aangehaald en/of daarbij theoretische toelichting te hebben gegeven, parafraseert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing. Hij geeft aan niet te betwisten dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden blijken, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld. Hij stelt dat hij geen algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden inroept. Hij vreest de rekrutering door de taliban die met een *junta* aan de macht kwamen. Verder stelt hij dat zowel zijn eerste verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken over zijn vrees als de verklaringen, afgelegd bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal), overeenkomen, consistent zijn en daarmee geloofwaardig in de zin van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Wat zijn leeftijd betreft, werpt verzoeker op dat hij alleen maar kan herhalen wat men hem vertelde of wat de documenten schrijven. Een eventuele vergissing in de verklaring van anderen of de fouten in documenten kan hem niet ernstig ten laste worden gelegd. Ook zou zijn verklaring, dat personen onderweg zeiden dat België een goed land is voor vluchtelingen, zeker voor minderjarigen omdat het educatiesysteem hier erg goed is, volkomen zinloos zijn als verzoeker niet werkelijk, weliswaar verkeerdelijk, zou geloven dat hij minderjarig was. Deze verklaringen, aldus verzoeker, zijn aannemelijk. Het omgekeerde beweren vindt geen steun in de feiten en documenten van het administratief dossier, en komt niet overeen met de verplichting die op de schouders van de verwerende partij rust in de zin van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet om op individuele, objectieve en onpartijdige wijze rekening te houden met de verklaringen van verzoeker.

Verzoeker betoogt verder dat hij de dag na aankomst in België zijn verzoek om internationale bescherming indiende en dat hij alle documenten die hij kon bekomen, in het bijzonder taskara's en foto's van onder meer zijn broer Z., zo snel als mogelijk heeft neergelegd en dus een oprechte inspanning heeft geleverd

om zijn beschermingsverzoek te staven. Het behoort tot het karakter van een foto dat het toont wat het afbeeldt zonder pretentie de bewijswaarde van een akte van de burgerlijke stand te hebben. De foto ondersteunt het verhaal, aldus verzoeker, maar spreekt het in tegenstelling tot wat de verwerende partij wil doen geloven geenszins tegen. De verwerende partij kan op geen enkele manier de zagezegde ongelooftwaardigheid van verzoeker daaruit afleiden.

Vervolgens oppert verzoeker dat hij tot het tweede studiejaar naar school is gegaan, dat hij met moeite kan schrijven en rekenen, wat ook blijkt uit de antwoorden die hij geeft, waarvan hij er drie opsomt. Hij voert aan dat hij een zeer eenvoudige jongeman is die vertelt wat hij weet en die geenszins de bedoeling heeft vaag te blijven. De kwalificatie van de verwerende partij, dat wat hij vertelt niet doorleefd zou zijn, houdt bijgevolg geenszins rekening met het kennen en kunnen van verzoeker en steunt op geen enkel hard feit of document in het administratief dossier.

Verder oppert verzoeker dat de fiche niet-begeleide minderjarige, waarnaar de verwerende partij verwijst, niet aan hem is voorgelezen of ter ondertekening voor goedkeuring voorgelegd, waardoor het geen bewijs levert. Het medisch verslag neemt gewoon de administratieve gegevens van de fiche niet-begeleide minderjarige over. Haar waarde en bewijs ligt volgens verzoeker niet in de herhaling van de gegevens uit deze fiche, maar in het medisch onderzoek. Verzoeker stelt dat hij niet bij de Raad van State in beroep ging tegen de beslissing die de leeftijd met een foutenmarge van twee jaar bepaalde. Verder, aldus verzoeker, bevat de fiche niet-begeleide minderjarige verschillende onnauwkeurigheden die tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken dienden te worden rechtgezet en die ter goedkeuring van verzoeker werden voorgelegd en daardoor wel kracht van bewijs hebben, zoals bv. de naam van verzoeker, die niet M. maar R. heet, wat toch wel heel essentieel is, en de vermelding van zijn oudere broer Z. Samengevat dient de verwerende partij zich te baseren op de verklaringen die door tegenspraak zijn vastgesteld en niet op documenten die eenzijdig worden opgesteld en niet getoetst zijn en bijgevolg kennelijk fouten bevatten. Verzoeker benadrukt dat hij steeds hetzelfde heeft verteld, dat de verklaringen daardoor consistent zijn en daarom geloofwaardig. De verwerende partij kan volgens hem geenszins ernstig voorhouden dat hij zijn oudere broer Z. voor de ambtenaar die de fiche niet-begeleide minderjarige opstelde niet heeft vermeld omdat Z. zijn broer niet zou zijn en bijgevolg geen bewijs levert dat hij bij terugkeer de taliban moet vrezen. De gegronde vrees voor de taliban volgt uit het feit dat hij kind, broer en neef is van politieagenten. Hij stelt tot slot dat hij op gedocumenteerde wijze aantoonst dat zijn verklaringen aannemelijk zijn en in hoofdlijnen geloofwaardig en dat bijgevolg de twijfel die nog mocht bestaan in zijn voordeel dient te worden uitgelegd.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de beslissing te hervormen of te vernietigen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen nieuwe stukken bij het voorliggende verzoekschrift die zich nog niet in het administratief dossier zouden bevinden.

2.2.2. Op 12 juni 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- COI Focus, “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”, 23 september 2022;
- COI Focus, “Afghanistan, Veiligheidssituatie”, 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.5. In de mate dat verzoeker artikel 33 van het Verdrag van Genève, artikel 74/17, § 1, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd te worden door de taliban. Na de dood van zijn broer Z., die volgens zijn verklaringen net als zijn vader voor de Afghaanse nationale politie

werkte, werd hij door de taliban geïdoleerd omwille van het profiel van zijn broer en werd hij door hen gezocht om hun rangen te vervoegen.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing kan aan de beweerde vrees voor de taliban geen geloof worden gehecht, gelet op incoherenties, onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden. Vooreerst (i) wordt aangehaald dat verzoekers algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd wordt door zijn verklaringen over zijn identiteit en zijn daaraan verbonden leeftijd. Wat verzoekers vrees voor de taliban betreft (ii), die verband houdt met het profiel van zijn vader en broer Z. als zijnde werkzaam geweest voor de Afghaanse nationale politie, stelt de commissaris-generaal dat hij over dit profiel van verzoekers familieleden ernstige twijfels heeft gelet op de ongeloofwaardige verklaringen die verzoeker hieromtrent aflegt en waardoor hij er evenmin in slaagt zijn persoonlijke problemen geloofwaardig voor te stellen. Zo kan verzoeker (a) ten eerste zeer weinig informatie geven over de werkzaamheden van zijn vader voor de politie en is zijn verschoning daarvoor weinig aannemelijk. Verder is de vaststelling dat zijn vader geen enkel document of zelfs foto heeft met betrekking tot zijn functie als politieagent weinig waarschijnlijk en maakt dat er, samen met verzoekers gebrekkige kennis omtrent zijn vaders functie, weinig geloof kan worden gehecht aan het door hem geschetste profiel van zijn vader. Verder (b) blijft verzoeker ook omtrent zijn broer Z. en diens activiteiten bij de politie vaag en algemeen in zijn verklaringen. Zo kan hij niets zinnigs zeggen over de rekrutering en opleiding van zijn broer Z. en strookt het enige wat hij hierover weet geheel niet met de algemene informatie beschikbaar over de rekruteringswijze van de politie in Afghanistan. Ook over de functie zelf kan verzoeker niet veel vertellen en de beschrijving van het uniform komt niet overeen met de beschikbare informatie. Ten slotte kan hij niets vertellen over eventuele incidenten die op het werk van zijn broer Z. gebeurd zouden zijn en kan hij ook over de precieze omstandigheden van het overlijden van zijn broer Z. bitter weinig vertellen. Ter staving van zijn broers functie legt verzoeker slechts één foto neer en er rijzen twijfels over de band tussen verzoeker en de persoon op de foto's die volgens hem zijn broer Z. is. Daarnaast (iii) brengen ook andere onwaarschijnlijkheden en inconsistenties in verzoekers vluchtrelaas de geloofwaardigheid van zijn verklaringen opnieuw in het gedrang. Zo is verzoeker vaag over de precieze reden waarom de taliban hem wilden rekruteren, komt individuele en gedwongen rekrutering zoals door hem beschreven slechts zelden voor en beschikt verzoeker, ongeletterd, werkloos en zonder enige militaire ervaring of specifieke vaardigheden die een meerwaarde kunnen vormen voor de taliban, niet over het profiel waarnaar de taliban op zoek gaan bij gedwongen rekrutering. De door verzoeker neergelegde documenten (iv) kunnen tot slot weinig doen om de vastgestelde ongeloofwaardigheden te herstellen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker betwist dat zijn relaas ongeloofwaardig is, doch hij blijft in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.6.2. Verzoeker betwist vooreerst niet dat hij zich bij aankomst in België onterecht als minderjarige heeft voorgedaan, gelet op de beslissing van de dienst Voogdij van de FOD Justitie van 8 februari 2021 die stelt dat verzoeker ouder is dan achttien jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is (administratief dossier, map bijkomende informatie, beslissing van de dienst Voogdij).

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud *d.d.* 29 maart 2022 verklaarde verzoeker dat hij niet weet wanneer hij geboren is, dat de door hem eerder opgegeven leeftijd degene was die hij thuis had vernomen, dat er in zijn taskara staat dat hij twintig jaar oud is, dat hij een fout heeft gemaakt in het vertellen van zijn correcte leeftijd, dat hij zich akkoord verklaart met het leeftijdsonderzoek en dat zijn taskara de wetenschappelijke leeftijd bevestigt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4-5). Het betoog in het verzoekschrift dat een eventuele vergissing in de verklaring van anderen of de fouten van documenten hem niet ernstig ten laste kunnen worden gelegd, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken - en overigens nadat hij met de bevindingen van het leeftijdsonderzoek reeds was geconfronteerd - aangaf net geen 16 jaar te zijn (administratief dossier, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken *d.d.* 15 juni 2021, punt 3), terwijl hij bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud zelf erkende dat hij een fout maakte en 20 jaar is en dat hij zich akkoord verklaart met de bevindingen van

het leeftijdsonderzoek die, rekening houdend met de standaarddeviatie, overigens steun vinden in de door hem neergelegde taskara. Waar hij zich voor zijn leeftijd verlaat op zijn taskara, merkt de Raad bijkomend nog op dat, hoewel de leeftijd die vermeld wordt in deze taskara lijkt overeen te stemmen met de door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud voorgehouden leeftijd, uit algemene informatie blijkt dat Afghaanse (identiteits-) documenten weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 2).

Niettegenstaande verzoeker aldus tijdens de loop van de administratieve procedure toegaf dat hij een fout had gemaakt en in werkelijkheid minderjarig is, neemt dit niet weg dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken opgaf minderjarig te zijn. Aangezien leeftijd een essentieel element is van de identiteit en er toch kan besloten worden dat verzoeker initieel foutieve verklaringen hierover afgelegde, heeft verzoeker wel degelijk getracht de asielinstanties te doen geloven dat hij minderjarig was. De voorgaande vaststellingen inzake de leeftijd van verzoeker vormen, ofschoon op zich niet doorslaggevend om het verzoek om internationale bescherming af te wijzen, dan ook een negatieve indicatie voor zijn algemene geloofwaardigheid.

2.3.6.3. Wat zijn vrees voor de taliban betreft, die onlosmakelijk verbonden is met het profiel en de werkzaamheden van zijn vader en broer Z. voor de Afghaanse politie, stelt de Raad vast dat deze vrees en het voorgehouden profiel van zijn vader en broer Z. niet geloofwaardig zijn.

Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat de verklaringen over zijn vrees bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal overeenkomen, consistent zijn en daarmee geloofwaardig, merkt de Raad op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente, onwaarschijnlijke en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad is aldus van oordeel dat dergelijk verweer geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing die op zich volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangevoerde problemen met de taliban. Bijkomend blijkt verzoeker trouwens wel degelijk tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd over een wezenlijk element van zijn verzoek om internationale bescherming, namelijk de plaats waar zijn broer Z. voor de politie werkzaam en gestationeerd zou zijn geweest. Los daarvan zorgen heel wat onaannemelijkheden en onwaarschijnlijkheden in verzoekers verklaringen, alsook tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en de informatie waarover het commissariaat-generaal en die bij het administratief dossier is gevoegd, dat aan het profiel van verzoekers vader en broer Z. en de persoonlijke problemen die hij daardoor met de taliban zou hebben gekend, en die de reden vormden voor zijn vertrek uit Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht. De redenen die de commissaris-generaal hiertoe brachten, worden omstandig weergegeven in de bestreden beslissing, zijn pertinent, alsook draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker slaagt er met zijn betoog in het verzoekschrift niet in om deze te verklaren, laat staan te weerleggen.

Ook in zoverre verzoeker betoogt dat hij tot het tweede studiejaar naar school is gegaan in Afghanistan, dat hij met moeite kan schrijven en rekenen, dat hij een zeer eenvoudige jongeman is die vertelt wat hij weet en die geenszins de bedoeling heeft vaag te blijven, slaagt hij er niet in de meerdere *supra* weergegeven incoherenties, onwaarschijnlijkheden en onaannemelijkheden in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stipt aan dat ook van een (relatief) jeugdig persoon die slechts beperkt onderwijs genoten heeft, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij consistente en doorleefde verklaringen kan afleggen over de tewerkstelling van zijn vader en zijn broer, zeker wanneer hij omwille van die tewerkstelling de drastische beslissing nam zijn land van herkomst te verlaten. Evenmin slaagt verzoeker erin aan te tonen hoe het feit dat hij ongeschoold en voor een stuk ongeletterd is en slechts een zeer eenvoudige jongeman is die vertelt wat hij weet zonder vaag te willen blijven, de talrijke door de verwerende partij vage, onwaarschijnlijke en incoherent bevonden verklaringen kan vergoelijken. De voorbeelden die hij in het verzoekschrift aanhaalt en die moeten illustreren dat hij met moeite kan schrijven en rekenen, overtuigen de Raad geenszins dat van verzoeker, die op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud meerderjarig was (zoals hij zelf aangaf), niet mocht worden verwacht op een volwaardige wijze hieraan deel te nemen en coherente, doorleefde verklaringen af te leggen over de beweerdde werkzaamheden van zijn vader en broer Z. voor de Afghaanse politie, alsook over de problemen die hieruit volgden en de voorgehouden gedwongen poging tot rekrutering door de taliban. Uit de neerslag van zijn gezegden blijkt dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker bij het commissariaat-generaal op een normale wijze is geschied, dat verzoeker bij machte was de vragen te begrijpen en hierop te antwoorden, dat hij zowel aan het begin als op het einde van het onderhoud nergens aangaf dat hij door zijn ongeschooldheid of enige andere reden niet op volwaardige wijze kon deelnemen aan het onderhoud, dat

hij zelf aangaf alle vragen goed te hebben begrepen en de gelegenheid heeft gehad om al zijn problemen te vertellen. Ook de raadsman van verzoeker maakte op het einde van het persoonlijk onderhoud geen opmerkingen in dit verband. *Post factum* opwerpen dat hij een eenvoudige jongeman is, die beperkte scholing heeft genoten en die amper kan schrijven en rekenen en dat met zijn kennen en kunnen geen rekening is gehouden, is niet ernstig en geenszins afdoende om de veelheid aan vaagheden, incoherenties en onwaarschijnlijkheden, die overigens terdege steun vinden in het administratief dossier, te vergoelijken. Dat hij geenszins de bedoeling had om vaag te blijven neemt tot slot niet weg dat hij dit, wat het voorgehouden profiel van zijn vader en broer Z. betreft, wel degelijk was.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift kritiek uit op het gebruik van de fiche 'niet-begeleide minderjarige vreemdeling', ingevuld door het bureau MINTEH, merkt de Raad vooreerst op dat de fiche 'niet-begeleide minderjarige vreemdeling' deel uitmaakt van het administratief dossier en vervolgens van het rechtsplegingsdossier bij de Raad. Geen enkele bepaling verbiedt op algemene wijze dat een dergelijke fiche mee wordt betrokken bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. De fiche 'niet-begeleide minderjarige vreemdeling' wordt bij het eerste contact met de bevoegde autoriteiten opgesteld, dus vooraleer een voogd kon worden aangesteld (wat *in casu* van verzoeker naderhand zelfs niet kon gelet op zijn meerderjarigheid) of een raadsman kon worden toegewezen. Waar verzoeker oppert dat de fiche hem niet werd voorgelezen of ter ondertekening voor goedkeuring werd voorgelegd, wijst de Raad erop dat er in het administratief dossier, noch in het rechtsplegingsdossier enig element voorhanden is waaruit zou kunnen blijken dat de in deze fiche opgenomen verklaringen van verzoeker in verband met zijn verklaarde leeftijd en gezinssamenstelling onjuist zouden zijn weergegeven. Dat het document niet werd opgesteld met het oog op de beoordeling van zijn asielaanvraag, dat niet alle rubrieken zijn ingevuld, dat het niet is ondertekend en dat de verklaringen hem niet werden voorgelezen, is op zich niet van aard aan te tonen dat de weergave van verzoekers verklaringen op de voormelde punten in deze fiche onjuist zou zijn, laat staan dat hiermee geen rekening mag worden gehouden. In de fiche staat opgetekend dat verzoeker twee jongere broers heeft, maar wordt geenszins melding gemaakt van zijn oudere broer Z. Dat zijn voornaam toen verkeerd werd genoteerd, werd naderhand rechtgezet door verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar deze onnauwkeurigheid in de fiche maakt niet dat de erin opgenomen gegevens in verband met de opgegeven leeftijd en het aantal broers onjuist zou zijn. Zelfs indien verzoeker daadwerkelijk melding zou hebben gemaakt van het bestaan van zijn oudere broer Z. ten overstaan van de ambtenaar die de fiche 'niet-begeleide minderjarige vreemdeling' opstelde, *quod non*, dan nog doet dit geenszins afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker in zijn verzoekschrift geenszins aan de hand van concrete, geobjectiveerde elementen afbreuk doet aan het geheel van de vaststellingen op grond waarvan de commissaris-generaal terecht besloot dat verzoeker het beweerd profiel van zijn broer Z. niet aannemelijk weet te maken en dat er bovendien ook twijfels rijzen over de vermeende band tussen verzoeker en de persoon afgebeeld op de neergelegde foto's van wie hij beweert dat het zijn oudere broer Z. is.

Dat verzoeker daags na aankomst zijn beschermingsverzoek indiende en in de loop van de administratieve procedure allerlei documenten neerlegde, zoals hij in zijn verzoekschrift aanvoert, toont aan dat verzoeker meewerkte, maar hieruit volgt nog niet dat zijn asielrelaas en vrees daardoor geloofwaardig zijn. Wat de neergelegde kopieën van taskara's en foto's betreft (administratief dossier, map documenten, stukken 1-13) wordt in de bestreden beslissing overigens terecht aangehaald dat deze hoogstens zijn identiteit en die van zijn familieleden bevestigen, al zijn er meerdere pertinente redenen om te twijfelen aan de verwantschap tussen hem en zijn broer Z. zoals hij deze voorstelt. Wat betreft de neergelegde foto waarop zijn broer Z. zou staan afgebeeld met een collega in gevechtssuitrusting, werpt de commissaris-generaal vervolgens op goede gronden op dat verzoeker niet kan zeggen wie deze foto gemaakt heeft, waar deze gemaakt is en wie de andere precies erop afgebeelde persoon dan wel is. Ten aanzien van de foto's van de begrafenis van zijn broer Z. wordt dan weer terdege geopperd dat deze slechts een indirect bewijs vormen en geenszins bevestigen dat deze over Z. zouden gaan of dat diens dood het gevolg is van de door verzoeker geschetste feiten. Waar verzoeker betoogt dat het tot het karakter van een foto behoort dat het toont wat het afbeeldt zonder de pretentie de bewijswaarde van een akte van de burgerlijke stand te hebben en de foto's zijn verhaal ondersteunen, doet verzoeker geen afbreuk aan de voorgaande terechte bemerkingen. Overigens kunnen privéfoto's door eender wie en in geënsceerde omstandigheden zijn genomen en kan de authenticiteit en herkomst ervan aldus niet worden nagegaan. De Raad merkt in dit verband nog op dat dergelijke foto's niet als alleenstaand kunnen gezien worden binnen een aanvraag, maar deel uitmaken van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat aan dergelijke berichten wordt gegeven, dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. De Raad benadrukt tot slot dat het niet de taak van het commissariaat-generaal is om te bewijzen dat verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, noch om zelf de lacunes in verzoekers bewijsvoering

op te vullen. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om aangevoerde feiten en vrees *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*.

2.3.6.4. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan verzoeker niet worden gevolgd dat hij op gedocumenteerde wijze aantoont dat zijn verklaringen aannemelijk zijn en in hoofdlijnen geloofwaardig. Uit de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing blijkt immers genoegzaam dat verzoekers verklaringen over zijn problemen met de taliban en de daaruit voortvloeiende vrees ongelooftwaardig zijn. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van de door hem voorgehouden persoonlijke problemen met de taliban.

2.3.6.5. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet is voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.6.6. Tot slot stipt de Raad aan dat verzoeker volgende motivering van de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat, zodat de Raad zich deze toe-eigent:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

2.3.6.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met en vrees voor de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker geeft voorts in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk aan dat hij geen socio-economische of humanitaire omstandigheden inroept ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming. Een onderzoek naar het eventuele risico in dit verband dringt zich *in casu* derhalve niet op.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.7.2. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen hogere mate aan individuele elementen in die zin, noch maakt verzoeker hiervan melding in zijn verzoekschrift.

2.3.7.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS